

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 84/19
Λουξεμβούργο, 27 Ιουνίου 2019

Απόφαση στην υπόθεση T-20/17
Ουγγαρία κατά Επιτροπής

Το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής με την οποία διαπιστώθηκε ότι ο ουγγρικός φόρος διαφήμισης δεν είναι συμβατός με τους κανόνες της Ένωσης περί κρατικών ενισχύσεων

Ούτε η προοδευτικότητα του φόρου αυτού ούτε η δυνατότητα των μη κερδοφόρων το 2013 επιχειρήσεων να προβούν σε έκπτωση από τη βάση επιβολής του φόρου για το 2014 των ζημιών που είχαν μεταφέρει από προηγούμενες οικονομικές χρήσεις συνιστούν επιλεκτικό πλεονέκτημα υπέρ ορισμένων επιχειρήσεων

Τον Ιούνιο του 2014 η Ουγγαρία θέσπισε φόρο διαφήμισης ο οποίος αποτελεί ειδικό φόρο που βαρύνει τον κύκλο εργασιών από τη μετάδοση διαφημίσεων στην Ουγγαρία. Στον φόρο αυτό υπόκεινται οι οικονομικοί φορείς που μεταδίδουν τις διαφημίσεις, ήτοι ιδίως οι εφημερίδες, τα οπτικοακουστικά μέσα και οι επιχειρήσεις υπαίθριας διαφήμισης. Βάση επιβολής του φόρου είναι ο προερχόμενος από τη μετάδοση διαφημίσεων καθαρός κύκλος εργασιών της ετήσιας οικονομικής χρήσης, στο πλαίσιο δε αυτό εφαρμόζονται προοδευτικοί συντελεστές κυμαινόμενοι από 0 % έως 50 % ανά κλιμάκιο κύκλου εργασιών, με το πρώτο φορολογικό κλιμάκιο να αρχίζει από τα 500 εκατομμύρια ουγγρικά φιορίνια (HUF) (περίπου 1 562 000 ευρώ). Στη συνέχεια η Ουγγαρία αντικατέστησε την κλίμακα αυτή των έξι προοδευτικών συντελεστών με κλίμακα αποτελούμενη από δύο συντελεστές: έναν συντελεστή 0 % για το τμήμα της βάσης επιβολής που δεν υπερβαίνει τα 100 εκατομμύρια ουγγρικά φιορίνια (HUF) (περίπου 312 000 ευρώ) και έναν άλλο συντελεστή 5,3 % για το τμήμα που υπερβαίνει το ποσό αυτό.

Οι υποκείμενοι στον φόρο διαφήμισης με μηδενικά ή αρνητικά, προ φόρου εταιριών, κέρδη κατά την οικονομική χρήση του 2013 είχαν τη δυνατότητα να προβούν σε έκπτωση από τη φορολογική βάση του εν λόγω φόρου για το 2014 του 50 % των ζημιών που είχαν μεταφερθεί από προηγούμενες οικονομικές χρήσεις.

Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2016, η Επιτροπή έκρινε ότι το σχετικό με τον φόρο διαφήμισης φορολογικό σύστημα το οποίο συνίστατο, αφενός, σε προοδευτικούς συντελεστές και, αφετέρου, σε διατάξεις που προέβλεπαν μείωση του ποσού του φόρου αυτού υπό τη μορφή έκπτωσης των μεταφερθεισών ζημιών για τις επιχειρήσεις που δεν ήταν κερδοφόρες το 2013 συνιστούσε κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά, η οποία, επιπλέον, είχε θεσπισθεί παρανόμως από την Ουγγαρία. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή εκτίμησε ότι οι προοδευτικοί φορολογικοί συντελεστές καθιέρωναν διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων με υψηλό κύκλο εργασιών από διαφημιστικές δραστηριότητες (ήτοι των επιχειρήσεων μεγάλου μεγέθους) και εκείνων με χαμηλό κύκλο εργασιών από διαφημιστικές δραστηριότητες (ήτοι των επιχειρήσεων μικρού μεγέθους) και ότι παρέχονταν επιλεκτικό πλεονέκτημα στις τελευταίες με βάση το μέγεθός τους. Η Επιτροπή εκτίμησε επίσης ότι η δυνατότητα προς έκπτωση του 50 % των μεταφερθεισών ζημιών παρείχε επιλεκτικό πλεονέκτημα το οποίο συνιστούσε κρατική ενίσχυση. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή ζήτησε από την Ουγγαρία να λάβει μέτρα ώστε κανένας οικονομικός φορέας να μην μπορέσει να τύχει, λόγω του επίμαχου φόρου, κρατικών ενισχύσεων ασυμβίβαστων με την εσωτερική αγορά.

Η Ουγγαρία άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσφυγή ακυρώσεως κατά της απόφασης της Επιτροπής¹.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Γενικό Δικαστήριο, όσον αφορά την εφαρμογή από την Ουγγαρία των επίμαχων προοδευτικών συντελεστών, διαπιστώνει, κατ' ουσίαν, για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτέθηκαν στην πρόσφατη απόφασή του σχετικά με τον πολωνικό φόρο στον τομέα του λιανικού εμπορίου², ότι **η Επιτροπή δεν μπόρεσε ορθώς κατά νόμο να συναγάγει αποκλειστικώς και μόνον από την προοδευτική δομή του φόρου διαφήμισης την ύπαρξη επιλεκτικών πλεονεκτημάτων που συνιστούν κρατικές ενισχύσεις.**

Πρώτον, η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό του φορολογικού συστήματος αναφοράς, ήτοι του καλούμενου «κανονικού» συστήματος, για τον επίμαχο φόρο, προκειμένου να διαπιστώσει αν ορισμένες επιχειρήσεις τύγχαναν επιλεκτικών πλεονεκτημάτων, προσδιόρισε ένα «κανονικό» σύστημα είτε ελλιπές, χωρίς φορολογικούς συντελεστές, είτε υποθετικό, με ενιαίο φορολογικό συντελεστή. Πράγματι, κατά το Γενικό Δικαστήριο, λαμβανομένων υπόψη της προοδευτικότητας του επίμαχου φόρου και της απουσίας διαφοροποιημένων βαθμίδων συντελεστών για ορισμένες επιχειρήσεις, το μόνο «κανονικό» καθεστώς που μπορούσε εν προκειμένω να ληφθεί υπόψη ήταν ο φόρος διαφήμισης αυτός καθαυτός, με τη δομή του η οποία περιλάμβανε προοδευτική κλίμακα συντελεστών και αντίστοιχα κλιμάκια κύκλου εργασιών.

Δεύτερον, η Επιτροπή επίσης δεν μπορούσε, σε σχέση με τον επίμαχο φόρο, να λάβει υπόψη σκοπό διαφορετικό από εκείνον στον οποίο στηρίχθηκαν οι ουγγρικές αρχές, ήτοι τον σκοπό που συνίστατο στην καθιέρωση τομεακής φορολόγησης του κύκλου εργασιών σύμφωνης προς μια λογική αναδιανομής, για τον λόγο ότι **η εν γένει οικονομία του επίμαχου φόρου**, που χαρακτηριζόταν από μια προοδευτική δομή φορολόγησης, **δεν τελούσε σε συνοχή με τον τελευταίο αυτό σκοπό.** Πράγματι, μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ότι, κατά τεκμήριο, μια επιχείρηση με μεγάλο κύκλο εργασιών μπορεί, χάρη σε διάφορες οικονομίες κλίμακας, να έχει έξοδα που είναι αναλογικώς χαμηλότερα από εκείνα που φέρει μια επιχείρηση με μικρότερο κύκλο εργασιών. Συνεπώς, η πρώτη επιχείρηση μπορεί να διαθέτει αναλογικά μεγαλύτερο διαθέσιμο εισόδημα που την καθιστά ικανή να καταβάλλει αναλογικά υψηλότερα ποσά στο πλαίσιο φόρου επί του κύκλου εργασιών. Ως εκ τούτου, αναδιανεμητικός σκοπός όπως ο επιδιωκόμενος εν προκειμένω είναι συμβατός με φόρο επί του κύκλου εργασιών.

Τρίτον, λαμβανομένου υπόψη του επιδιωκόμενου από τις ουγγρικές αρχές σκοπού, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι ο επιλεγείς μηχανισμός διαφοροποίησης του φόρου συνεπαγόταν επιλεκτικά πλεονεκτήματα. Πράγματι, στην περίπτωση φόρου επί του κύκλου εργασιών όπως ο επίμαχος φόρος, κριτήριο διαφοροποίησης υπό τη μορφή προοδευτικής φορολόγησης με αφετηρία ορισμένο όριο, ακόμη και υψηλό, το οποίο μπορεί να απηχεί τη βούληση να φορολογείται η δραστηριότητα μιας επιχείρησης μόνον εφόσον η δραστηριότητα αυτή εμφανίζει όντως σημαντικό μέγεθος, δεν συνεπάγεται, αυτό καθαυτό, την ύπαρξη επιλεκτικού πλεονεκτήματος. Κατά συνέπεια, **στερείται ερείσματος ο χαρακτηρισμός από την Επιτροπή του φόρου διαφήμισης ως μέτρου συνεπαγόμενου επιλεκτικό πλεονέκτημα λόγω της προοδευτικής δομής του και μόνον.** Επιπλέον, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η προοδευτική δομή φορολόγησης που συγκεκριμένα επελέγη θεσπίστηκε κατά τρόπο που να καθιστά σε μεγάλο βαθμό άνευ περιεχομένου τον σκοπό του επίμαχου φόρου.

Όσον αφορά τη συμβατότητα με την εσωτερική αγορά της δυνατότητας προς έκπτωση του 50 % των ζημιών των επιχειρήσεων που δεν ήταν κερδοφόρες το 2013, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι **η μείωση αυτή της βάσης επιβολής έχει καθοριστεί βάσει κριτηρίων αντικειμενικών και ανεξάρτητων από τις επιλογές των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων και, επομένως, δεν έχει επιλεκτικό χαρακτήρα.** Επιπλέον, η ανάγκη στην οποία ο Ούγγρος νομοθέτης επιδίωκε να ανταποκριθεί παρέχοντας αυτή τη δυνατότητα μείωσης είναι σύμφωνη με τον σκοπό του φόρου διαφήμισης. Πράγματι, ο σκοπός αυτός εμπεριέχει μια αναδιανεμητική λογική με την οποία τελεί σε συνοχή η μείωση της βάσης επιβολής που επελέγη προκειμένου να ελαττωθεί η

¹ Στις 16 Μαΐου 2017 η Ουγγαρία κατήγγησε αναδρομικώς τον φόρο διαφήμισης.

² Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 2019, Πολωνία κατά Επιτροπής (συνεκδικασθείσες υποθέσεις [T-836/16](#) και [T-624/17](#)), βλ. επίσης ΑΤ [64/19](#).

φορολογική επιβάρυνση των επιχειρήσεων που ήταν ζημιογόνες κατά το προηγούμενο της φορολόγησης οικονομικό έτος.

Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το κριτήριο διάκρισης που επέλεξε η Ουγγαρία, ήτοι η πραγματοποίηση ή μη κερδών το 2013, είναι αντικειμενικό και καθιερώνει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των επιχειρήσεων που δεν τελούν σε συγκρίσιμη κατάσταση: αφενός, εκείνων που ήταν κερδοφόρες το 2013 και, αφετέρου, εκείνων που δεν ήταν κερδοφόρες το ίδιο έτος.

Το Γενικό Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι **η δυνατότητα προς έκπτωση του 50 % των μεταφερθαισών ζημιών δεν ενέχει στοιχείο συνεπαγόμενο διακρίσεις και αντίθετο προς τον σκοπό του επίμαχου φόρου και, επομένως, δεν συνιστά επιλεκτικό πλεονέκτημα δηλωτικό της ύπαρξης κρατικής ενίσχυσης.**

Υπό τις συνθήκες αυτές, **το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει την προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου και εντός δύο μηνών και δέκα ημερών από της κοινοποιήσεώς της μπορεί να ασκηθεί αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582